

[Gert Petersen]

så højtideligt, at hvis de udsættes for en skarp kritik med de samme toner, som de har udsat os andre for fra tid til anden, så reagerer de altså, som om det var noget nær et brud på forfatningen.

Det er ikke af den grund, at jeg tilslutter mig hr. Kjeld Olesens dagsorden, men det er jeg nødt til at gøre. Det hænger sådan sammen, at en udenrigsminister har nogle bestemte opgaver. Hvordan kan en udenrigsminister, som den ene dag kalder resolutioner for totalt ansvarsløse – og hele verden må få det indtryk, at der er tale bl.a. om de to resolutioner, som vi har stemt om i dag – og som derefter skal til at skrive en stemmeforklaring, hvor han forklarer, hvorfor Danmark stemmer for disse to fremragende resolutioner, hvordan kan han skrive den stemmeforklaring overbevisende? Svaret er: det kan han naturligvis ikke. Det ville være at gøre psykologisk vold på sig selv.

Vi har i dag vedtaget en dagsorden om et nej til raketterne i NATO. Inden den dagsorden blev vedtaget – og udenrigsministeren vidste jo, den ville blive vedtaget i dag – lykkedes det ham at få udtalt til Information, at det er en tom demonstration i NATO. Hvordan kan han nu drage ned til NATO, arbejde aktivt for at fremme synspunkterne fra 26. maj-dagsordenen 1983, virkelig understrege, at Danmark nu siger nej til denne raketudstationering, og sørge for, at det kommer med i kommunikøet? Hvordan kan han gøre alt det, når de dernede ved, har kunnet læse, få indberetning fra deres ambassadører om, at den samme udenrigsminister, som har fået det mandat, siger, at der bare er tale om en tom demonstration? Man kan jo se for sig, hvordan de sidder og griner bag murene. Det hele er jo kendt, det er bare tom demonstration, det er pjat, det er bjank, det, som vi har brugt en meget væsentlig del af vores tid til i dag.

En udenrigsminister kan ikke arbejde på den måde. Jeg er ikke meget glad for, om jeg så må sige, menneskejagter, og jeg opfatter ikke dette som menneskejagt. Jeg har respekt for hr. Uffe Ellemann-Jensen, for nu at sige det på den måde, for at foretage adskillelsen, selv om det måske er i strid med forretningsordenen; men jeg har ikke tillid til udenrigsministeren, jeg har ikke tillid til den person, når han optræder som udenrigsminister, for jeg kan ikke se, hvordan han kan administre-

re overbevisende over for sine kolleger i andre internationale forsamlinger de sikkerhedspolitiske retningslinjer, som dette folketing giver ham, når han så klart og endda offentligt udtaler sig nedsættende om dem.

Derfor mener jeg, at vi må sige, at vi i folketinget ikke har tillid til udenrigsministeren. Det hænger som sagt sammen med den måde, han administrerer sin opgave på. Det at være udenrigsminister er ikke bare at være politiker, er ikke bare at være medlem af dette folketing og for den sags skyld heller ikke bare at være medlem af regeringen. Det er formodentlig en af de mest følsomme opgaver, som findes, og jeg må sige, at den nuværende udenrigsminister ikke alene har vist, at han ikke er kvalificeret til det, men også, at han helt klart er diskvalificeret til den opgave.

Emmert Andersen (CD):

Denne sidste forespørgsel vedrørende udenrigsministerens offentlige udtalelser synes jeg vi skulle have undgået. Udenrigsministeren har forklaret sig, og det skulle have været nok med det. Det ligner mest en hetz mod udenrigsministeren af indenrigspolitiske grunde, måske for at bortlede opmærksomheden fra, at regeringen i øvrigt har drønen succes.

Ministeren har udtalt sig kritisk om socialdemokratiets sikkerhedspolitiske omsving, og det er der vel ikke noget at sige til, og det er vel heller ikke forbudt, selv om man er minister.

Udenrigsministerens udtalelser er vel overhovedet ikke bemærket i udlandet, kun i Danmark, for her går vi jo mere efter manden – nogle af os i hvert fald – end efter bolden. Det er derimod før set, at udtalelser har medført udenrigspolitisk uro, ja, i Børsen for den 22. november 1973 kunne man læse, at olieminister Yamani udtaler, at Danmark kun var to stemmer fra en total olieboykot, efter at den daværende statsminister havde holdt tale i Middelfart den 5. november 1973. Mon en total olieboykot havde været i overensstemmelse med folketingets flertal?

Der er flere andre udtalelser, der kunne peges på, hvilket ikke tjener noget reelt formål, hvilket forespørgslen og dagsordenen heller ikke gør – kun det at genere regeringen mest muligt.